

Disseny interior, homeopatia i construcció

L'arquitectura viu moments de canvi, que és el que solen portar les crisis. Després de la desfeta del sector, l'herbeta tendra torna a brotar entre les esclotxes de tanta runa. Aquest ressorgir, en les seves diverses facetes, pot ser una bona metàfora d'aquest esforç d'adaptació que alguns en diuen reinventar-se, paraula que molts beneeixen i d'altres condemnen amb sarcasme.

En aquest món canviant trobem un seguit de professionals, fruit de l'especialització registrada en tots els camps. No ens remuntarem als antics oficis de la construcció, els mestres de cases, futurs aparelladors, després arquitectes tècnics i avui també enginyers de la construcció. Tampoc a la diferència entre arquitectes i aparelladors, d'enceses dialèctiques passades. Més aviat voldríem reflexionar sobre la diversificació d'atributs que el fet constructiu va anar experimentant al llarg de segle xx, i com aquest va posar nom a professionals amb ofici i creativitat al servei de la vida quotidiana. Aquesta eclosió es va produir a finals dels anys vuitanta del segle passat i va viure el seu zenit una dècada després, tal com recollia el professor d'economia Francesc Roca a les pàgines de l'*Avui* el febrer de 1998. Allà ens presentava, al costat d'arquitectes i aparelladors, una munió de creadors d'escenaris entre els quals trobem interioristes, decoradors, escenògrafs, luminotècnics, paisatgistes, jardiniers, museògrafs, maquetistes... tots cridats a intervenir en l'espai vital dels ciutadans, en l'àmbit domèstic i també públic, per tots els aspectes i moments de la vida. Aquesta riquesa de plantejament ha arribat fins als nostres dies, i, amb la versatilitat que caracteritza el seu origen, ha permès als professionals adaptar-se

Mirada interior

Parlant d'escenaris i d'arquitectura, fa cent anys alguns arquitectes ja maldaven per estendre el seu ofici més enllà de parets i façanes, a la llum del que passava a Europa. Un d'ells era Rafael Masó. Podem contemplar el seu talent per dissenyar ambients en l'exposició «Masó: Interiors», que es mostra al Museu d'Història de Girona i a la Fundació Rafael Masó, i que viatjarà per diverses poblacions gironines durant els propers dos anys. Una bona mirada als temps en què l'interiorisme començava apuntar a casa nostra.

PEP DUJANNS

als nous temps, a la llum de valors com disseny, sostenibilitat, economia, benestar, originalitat, traçabilitat, ergonomia... En aquest punt és interessant certificar la promiscuïtat que es produeix a l'hora d'intervenir en el projecte. En són una mostra les diferents convocatòries per premiar la seva tasca. Només per citar-ne algunes: els 58 anys dels FAD (1958), els 27 de les Biennals d'Interiorisme de Girona (1989) i les 18 edicions dels Premis d'Arquitectura de les Comarques Gironines (1998). Si ens entretenim a veure les categories a premiar, descobrim una coincidència de «disciplines» en què cada organització premia els seus, en treballs i plantejaments moltes vegades intercanviables.

I us preguntareu què pinta l'homeopatia en tot aquest raonament. Doncs m'hi ha portat l'observació del comportament dels professionals del ram, si els comparem amb els del sector mèdic, com a col·lectiu que també ha viscut una diversificació de professionals i en el qual, al costat dels metges i infermeres de tradició centenària, han sorgit fisioterapeutes, osteòpates, dietistes, acupuntors... i els metges homeòpates, com a abanderats de la visió integral de la persona, de la consideració del malalt i no de la malaltia. Una visió contestada i a voltes marginada, amb uns objectius convergents amb la resta de professionals sanitaris. M'ha semblat curiosa l'associació d'idees i, sobretot, m'ha confirmat que, en temps de canvi, saber adaptar-se a la realitat i sumar pot ser clau.